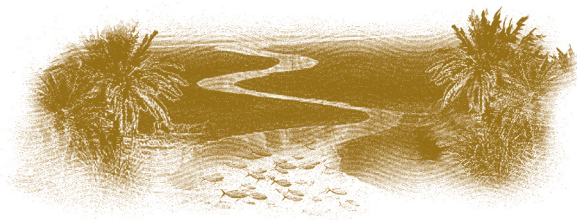


Igazság és kegyelem az Ószövetségben, 2. rész



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 61:1-11; Ezékiel 37:1-14; 47:1-8;
Máté 5:16; Efézus 2:10; Jelenések 22:1-2

„Élni fog benne mindenféle élőlény, csak úgy nyüzsögnek majd, és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak” (Ez 47:9, RÚF).

Az 1950-es években, az 1960-as évek elején még virágzott egy környék, de az 1960-as, '70-es évek fordulóján már majdhogynem háborús övezetre emlékeztetett. A legtöbb család elköltözött, hátrahagyva lelakott, üres házaik sorát, kiégett lakásaikat. A vállalkozások is egymás után kivonultak a környékről, ezért aztán teret hódított a drog és a bűnözés, amitől csak tovább romlott a helyzet abban a negyedben.

1986-ban egy keresztyény család a kényelmes, kertvárosi otthonából a nyomott, lezüllött környékre költözött. Egy másik városból való lelkész is csatlakozott hozzájuk. Helyrehoztak két kiégett házat, aztán beköltöztek. A két család elég sok időt töltött az utcákon, megismerkedtek a környékbbeliek csoportjaival, összejártak azokkal, akik még ott maradtak. Isten őket használta fel arra, hogy egy gyülekezetet alapítson, ami által gyógyulást és átalakulást kezdett el a szinte kihalttá vált környéken. Munkájuk és hatásuk még ma is tart, igen sok ember életén változtattak.

Istennek van mondanivalója egyháza számára az ilyen „reménytelen” helyzetekkel kapcsolatban! E heti tanulmányunkban tovább „hallgatjuk” az ószövetségi hangok kórusát, amelyek arra hívják Isten népét, hogy mutassák be a világnak Uruk jellemét, jóságát.

KRISZTUSBAN ÉLNI

Ezékiel 37. fejezete szemléletesen tárja elénk azt, hogy Krisztus kegyelme felélenkíti azokat, akik holttá váltak a törvényszegésben és a bűnben. Ezékiel prófétát a Szentlélek látomásban egy völgybe vitte, ami tele volt halott emberek száraz, szerteszét heverő csontjaival. A csontok Izrael házát jelképezték. Isten megkérdezte: „*Embernek fia! Vajon megelevenednek-e ezek a csontok*” (Ez 37:3, ÚRK)? Miközben Isten embere prófétálni kezdett a csontoknak, kibontakozott a felelet az iménti kérdésre.

Mit akart Isten tenni a népéért (Ez 37:1-14)?

A száraz csontoknak hirdetett üzenet következményei: 1) „*megelevenedtek, és a lábukra álltak; igen-igen nagy sereg volt*” (10. vers, ÚRK); 2) Isten letelepíti népét a saját földjén (14. vers); 3) tudni fogják, hogy mindez Isten tette volt (14. vers). A feléledés azonban még nem elég. Isten határozott céllal éleszti fel a népét: azért, hogy végezzék a küldetésüket. Az Úrnak az volt a terve Izraellel, hogy a népek világossága legyen.

Miért teremt újjá, tesz bennünket lelkileg élővé Krisztus (Ef 2:10)?

„Isten előtt való elfogadottságunk egyedül szeretett Fián keresztül válhat bizonyossá, és a jó cselekedetek csupán a következményei a bűnbocsátó szeretet munkájának. Semmilyen érdemet nem vívunk ki általuk, és semmi olyat nem kapunk értük, mely által joggal hivatkozhatnánk arra, hogy részt vettünk saját lelki üdvösségünk kimunkálásában. A megváltás Isten ingyen ajándéka a hívőnek, melyet egyedül Krisztus érdeméért nyerhet el. A megterhelt lélek békességre lel a Krisztusba vetett hit által, mely békesség egyenes arányban van hitének és bizalmának mélységével. Lelki üdvössége érdekében nem hivatkozhat jó cselekedeteire.

Nincs tehát valódi értéke a jó cselekedeteknek? A naponta szabadon bűnöző bűnösre ugyanazzal a jóindulattal tekint Isten, mint arra, aki Krisztusba vetett hit által egyenesen és becsületesen igyekszik járni? A Szentírás válaszol: »*Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.*«

Az isteni elrendezés szerint az Úr kiérdemelhetetlen kegyelme úgy akarta, hogy a jó cselekedeteket jutalom kövesse. Isten egyedül Krisztus érdeméért fogad el minket, az általunk véghezvitt irgalmas és előzékeny cselekedetek pedig a hit gyümölcsei” (*Szemelvények Ellen G. White írásából.* 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 179. o.).

FOLYÓVÍZ

Milyen történeteket látott Ezékiel a templommal kapcsolatban (Ez 47:1-8)?

Csőtörés lett volna a templomban? Nem! Itt valami jó történt! A templom alól előtörő forrás vize „napkelet felé” folyt. Jeruzsálemtól keletre van a Sós-tenger (vagy Holt-tenger), ami a föld legmélyebben fekvő víztömege. Jeruzsálem és a Holt-tenger között mintegy 34 km a távolság, főként sivatagos terület. Ide tartozik a Jordán-völgye és a Holt-tenger. A Holt-tenger vízének olyan magas a sótartalma, hogy semmi nem él meg benne.

Viszont amikor a templomtól folyó víz ideér, „meggyógyul” a tenger „holt” vize. Ezt szimbolikusan úgy lehet érteni, hogy Isten egyháza, a templom (1Pt 2:4-5) az egészség és gyógyulás forrása azok számára, akik holtak vétkeikben és törvényszegésükben.

Hogyan kell Jézust képviselnünk a világban? Mit mond erről Mt 5:16 verse?

A Zambézi folyó Afrikában, Zambiában egy fa alatt feltörő kis forrásként ered. A Viktória-vízesés felé haladva a sekély érből előbb térdig, majd derékig érő patak lesz, míg folyóvá duzzad, amelyben úszni is lehet. Hasonlóképpen a templomtól eredő, először még kicsiny folyó is egyre nőtt, a hatása erősödött, mígnem nagy folyóvá hatalmasodott: „Olyan magas volt a víz, hogy úszni kellett benne, mint egy folyóban, amelyen nem lehet átgázolni” (Ez 47:5, ÚRK).

Lehet, hogy kezdetben kicsi a gyülekezetünk gyógyító hatása, de addig növekedhet, amíg egészen átalakítja a környezetet! „Úgy jelent meg előttem a munkánk, mint ami kezdetben még kicsi, nagyon kicsi, egy patakocská” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 7. köt. 171. o.).

Fény és víz - mindkettő képét vonatkoztatja az Írás arra, hogy mit tehet általunk Isten a többi emberért. Milyen módon válhatunk jobb „csatornává”, hogy segíthessünk a szükségben lévőknek?

A GYÜLEKEZET MINT ÉLETFORRÁS

„Ahová csak eljut ez a folyó, élni fog ott minden élőlény, amely mozog. Nagy bőségben lesznek ott halak... Élni fog ott minden, ahová csak eljut ez a folyó” (Ez 47:9, ÚRK).

Ezékiel próféciája azt szemlélteti, hogy élet lesz mindenütt, ahová az Isten templomától eredő folyó vize elér. A 10. vers pedig még nagyobb csodálkozásra készítet: Egyszer csak hirtelen halászok vetik ki a hálóikat és sok halat fognak annak a víznek a partjain, amiről köztudott volt, hogy nincsenek benne halak, mert semmi nem élt meg benne. Az egészben az a lényeg, hogy az Isten népén keresztül ható isteni erőnek köszönhetően élet lehet ott, ahol azelőtt semmi nem élt meg.

„Ahol Isten munkálkodik, ott nincs reménytelen helyzet, nincs az embereknek olyan csoportja, akiket ne érhetne el a megváltás, a boldogtalan múlt örökségének nem kell többé kárhóztatnia, a jövő felszabadult a csüggedés alól” (*The Interpreter’s Bible*. Nashville, 1956, Abingdon Press, 6. köt. 328. o.).

Isten csodálatos kegyelme olyan dolgokra képes minden készséges, elfogadó ember esetében, amelyek láttán csak ámulunk. Itt újból találkozunk az evangélium üzenetével. Isten képes felhasználni bennünket arra, hogy általunk reménységet adjon a csüggedőknek, elkeseredetteknek, azoknak, akik kiszáradtak, haldokolnak – úgy lelki, mint fizikai értelemben.

Hasonlítsuk össze Ez 47:12 és Jel 22:1-2 verseit! Mit tudhatunk meg ebből a két szakaszból azoknak a végső sorsáról, akiket Jézus meggyógyított, akiknek az életét teljessé tette egyháza által?

Egy nap majd az új földön él Isten népe – beleértve a környékbelieket is, akiket a gyülekezeti tagok önzetlensége révén az Úr meggyógyított, felélesztett. Ott egy másik folyó lesz, ami Isten trónjától ered. Ott nem lesz sivatag, sem szárazság, sem halál. Amíg azonban erre a boldog időre várunk, Isten azt akarja, hogy minden gyülekezet olyan hely legyen, amelyből a környezet számára is gyógyulás és az élet bősége fakad. Rajtunk keresztül akar munkálkogni, hogy a sivatagokat, mélységeket és területünk „Holt-tengereit” élettel töltsen meg, átformálja, bőséges életet hozva nekik Jézusban (Jn 10:10). Pontosan ez az adventi üzenet dióhéjban!

Ezékiel 47. fejezetéhez hasonló üzenetet közvetített Ám 5:24 verse is. E kép szerint mi a gyülekezetünk szerepe a környezetben? A gyakorlatban hogyan lesz érzékelhető, ha a gyülekezetünk gyógyító folyóként hat?

JUBILEUMI ÍGÉRETEK

Az egész Ószövetségben megtalálható az a gondolat, hogy akik anyagi és lelki áldásokat kaptak, segítsenek a nehezebb sorsúaknak.

Mit mond Isten a népének Ézs 61:1-11 szakaszában? Az itt elhangzó üzenetet hogyan alkalmazhatjuk önmagunkra és arra, amire az Úr elhívott (lásd még Lk 4:18)?

Ézsaiás 61. fejezete azzal a kijelentéssel kezdődik, hogy az Úr Lelke a Felkent által jó hírt mond a szegényeknek, bekötözi a megtört szívűeket, szabadságot hirdet a foglyoknak és a raboknak szabadulást a sötétségből meg a csüggedésből (Ézs 61:1). Az ígélet minden eleme „*az Úr jókedvének*” esztendejében (2. vers) teljesedett. Az „*Úr jókedvének esztendeje*” utalás a jóbél vagy jubileumi évre, amivel kapcsolatban már korábban leszögeztük, hogy tele van felszólításokkal a szükségben lévők és szegények között végzett szolgálatra vonatkozóan.

Így pontosan azok fogják megépíteni a régi romokat és helyreállítani az ősi pusztaságokat, akik sírtak, de vigasztalást kaptak, Sion gyászolói voltak, de akikről gondoskodtak, akik „*ékességet*” nyertek „*a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett*” (3. vers). A messiási jóbél év áldásait élvezők alakítják át a társadalmat, megújítják a romba dőlt városokat (4. vers). Isten népe, papjai és szolgálói a környező népek gazdagságából élnek (5-6. vers).

Az Ézsaiás 61. fejezetében sorakozó képek azt érzékeltetik, hogy a környező népeket Isten Felkentje átalakítja a vele szövetségben lévőknek juttatott bőség által (8-9. vers). A mai korban e képek azokra vonatkoznak, akik világszerte Isten szolgálóiként és misszionáriusaiként végzik feladatukat a környezetükben. Vajon nem kellene érződnie ugyanolyan átformáló befolyásnak akkor is e prófécia nyomán, amikor mi örülünk az Úrban, örvendezünk Istenünkben és az üdvösség és igazság ruháit viseljük a körülöttünk élők között (10-11. vers)?

Ézs 61:9 ékesen szól arról, hogy mit meg nem tud tenni Isten a népe által! Vajon ennek a versnek a jellemzése vonatkozik ma ránk is? Miért igen vagy miért nem?

július 21.

A GYÜLEKEZET: VÁLTOZÁST SEGÍTŐ ERŐ

Olvassuk el Mikeás 6. fejezetét! Mi ellen emel itt szót az Úr?

Mikeás a többi ószövetségi prófétához csatlakozva hangsúlyozta, hogy az igaz és könyörületes Isten előtt mindig is elfogadhatatlanok a vallás külsőséges formái, ha hiányzik belőlük az igazság és a kegyelem alázatos, tudatos megnyilvánulása.

Mi a lényege Mik 6:8 üzenetének?

„Az igaz vallás gyakorlati. Feltétlenül helye van benne az egyház liturgiájának és szertatásainak, de... nem annyira az ételektől való tartózkodás, mint inkább annak a kérdése a lényeg, hogy ételünket megosszuk az éhezőkkel. Isten ítélőszéke előtt egyedül az a vallás elfogadható, amit a gyakorlati istenfélelem jellemez (Mt 25:34-46)” (Ellen G. White megjegyzése, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*. 4. köt. 306. o.).

Isten ma is éppúgy elutasítja a hitehagyó, külsőséges vallásoskodást, amiből hiányzik a Mik 6:8 versében összefoglalt gyakorlati istenfélelem. Vallási formáságaink nem öncélúak, nem képezik hitünk végcélját, hanem a cél felé vezető eszközök. Krisztus a valódi cél, akit be kell mutatnunk az életünk által.

E heti tanulmányunk bevezetőjében olvashattunk két családról, akik azért költöztek egy „reménytelen” környékre, hogy az ott élőknek szolgáljanak. A két család egy kis csoportot alakított, és az egyik ház nappalijában jöttek össze az új, környékbeli barátaikkal együtt. A fejlődő csoport tagjai rendszeresen, komolyan imádkoztak azért, hogy Isten mutassa meg nekik, hogyan éleszthetnék fel a közösséget. Összefogtak egy keresztény humanitárius szervezettel, és önkénteseket kezdtek toborozni, akikkel közösen nekiláttak helyreállítani a szomszédos, lerobbant épületeket.

Ma, ha valaki elmegy arra a környékre, egy virágzó, új közösséget talál ott, ahol az emberek összehasonlíthatatlanul jobban élnek, mint azelőtt. Ez azért valósulhatott meg, mert egy kis gyülekezet eltökélte, hogy gyakorlati módon mutassa be Jézus szeretetét, ami az egész közösséget átformálta. Ez is érzékelteti, méghozzá igen gyakorlati és hathatós módon, hogyan tudott Krisztus szolgálni az embereknek a népe által.

Mik 6:8 versében Isten az egész néphez szólt, de egyes számban: „néked”. Isten egyénenként szólított meg mindenkit. Hogyan mutatkozik meg személyesen benned az, amire Isten azt mondja, hogy „jó”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Jer 22:1-16; Ez 16:49; Zak 7:9-10

„Megmondta neked, ó ember, hogy mi a jó, és mit kíván tőled az ÚR: csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan jársz Istennel” (Mik 6:8, ÚRK). Mennyivel fogalmazhatott volna még világosabban az Úr arról, amit a népétől kér? Megmutatta nekünk, hogy mi a „jó”. A héber eredetiben itt ugyanaz a szó szerepel, amit IMózes 1. fejezetében újból és újból olvassunk a bűneset előtti teremtett világra vonatkozóan. Ez a szó tehát közvetlenül visszamutat az ideális állapotra, amit Isten eredetileg tervezett számunkra, és amit majd végül, Jézus visszatérését követően visszaad. A „*kíván tőled*” kifejezésnél (talán) pontosabb fordítás lehetne, hogy „*keres nálad*”. Vagyis Isten mit „keres” nálunk, megváltott népénél, akikre Krisztus kegyelme árad? A válasza az mutat rá, ahogyan a többi emberhez és Istenhez viszonyulunk. Először is, *igazságosan kell cselekednünk*. Ez nagyon is idevág, tekintettel a negyedévi tanulmányunkra, ami azt a kérdést feszegeti, hogy miként segíthetünk azoknak, akik többnyire tehetetlen áldozatai az igazságtalanságoknak. Másodszor, *szeretnünk kell az irgalmasságot*. Világunk időnként elképesztően könyörtelen. Bizonyágtételünk különös erővel hathat, ha valóban szeretjük az irgalmasságot, és ez meg is mutatkozik az életünkben. Harmadszor pedig, *alázatosan kell járnunk Istennel*. Mik 6:4 versében az Úr az Egyiptomból való szabadulásra hivatkozott, mondván, hogy népének arra való tekintettel kell alázattal és hűséggel járni az Istennel. Mennyivel inkább vonatkozik ez ránk, hiszen tudjuk: Jézus vére árán nyerhetünk megváltást! Mindig alázatra kell készítenie a keresztnek, annak, hogy mekkora árat fizetett Isten értünk!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen ószövetségi szakaszokat találunk még azzal kapcsolatban, hogy kötelességünk gondoskodni a rászorulókról?
2. Ámós 5. fejezetében, főként a 21-24. versekben a próféta erős kifejezésekkel illeti a korabeli vallásos embereket. Istentől pedig azt írja, hogy jobban figyelj, miként bánunk egymással, mint ahogy az általa alapított vallási szertartások gyakorlását nézi. Ezek szerint tehát mire kell a hangsúlyt helyeznünk?
3. Hogyan kerülhetjük el annak a veszélyét, hogy csak a fizikai szükségletek kielégítésére koncentráljunk, a lelki dolgokról megfeledkezve? Hogyan tarthatunk helyes egyensúlyt, miközben igyekszünk segíteni a nehezebb helyzetben lévőknél?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: AHOGY AKARTAD

Tudom, hogy a hűségre nézel,
a tiszta szívet szereted.
Tudom, hogy az kedves előtted,
aki útjában egyenes.

Tudom, tiszta vagy mint a fény,
a törvényed előttem ragyog.
De én úgy vagyok-e ember,
ahogy kívántad, ahogy akarsz?

Ahogy gondoltad, ahogy szeretnéd,
ahogy terved volt énelem:
- én tudom, hogy nem olyan vagyok,
nem így akartad Istenem!

Erősnek kellene lennem,
mozdíthatatlan, mint a szikla,
és a lelkem tiszta tükrének
a lényed ragyogni vissza.

A vigasztalás kellene lennem,
ott, ahol az öröm véget ért,
és meg kellene fűszerezni
mások ízetlen életét.

Egy nagy hangos kiáltással
süket fülekbe csengeni,
az életem kis rövid útján
a Te nevedet zengeni.

S ez mind-mind hiányzik belőlem,
üresen jár életem malma,
s a tompa zúgásban napjaim,
mint kalász nélküli szalma,

csomóban tornyosulnak már
haszontalan, gyümölcstelen:
- én tudom, hogy nem így akartad,
nem így akartad Istenem!

- Kérlek, könyörülj meg rajtam,
s ahogy terved volt énelem:
ahogy szeretnéd, ahogy akartad,
úgy formáld át az életem.